

Arrest

nr. 289 934 van 7 juni 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MANESSE
Argonnestraat 30
1060 SINT-GILLIS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Canadese nationaliteit te zijn, op 15 maart 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 2 februari 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 24 april 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 3 mei 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster komt op 19 juli 2022 de Schengenzone (via Brussel) binnen. Op 2 februari 2023 werd aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven.

Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

*“De heer / mevrouw:
[...]*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis ten voile toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen de 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7

(x) 2° in volgende gevallen :

[x] de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een période van 180 dagen voorzien in artikel 20, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

Art. 61/29

Volgens het overgemaakte paspoort van betrokkene blijkt dat zij recht had op een verblijf van 90 dagen vanaf 19/07/2022 (datum binnenkomst). Bijgevolg is het regelmatig verblijf van betrokkene nu verstreken.

Bovendien geeft het feit dat betrokkene hier verblijft bij familie haar niet automatisch recht op verblijf.

Het feit dat betrokkene gescheiden wordt van haar familie is van tijdelijke duur: de nodige tijd om haar situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen.

Rekening houdend met alle bovenstaande elementen kan er bijgevolg besloten worden dat deze verwijderingsmaatregel gerechtvaardigd is en dat de verwijdering niet in strijd is met het artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 (waarin staat dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land).

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene(n) een lang verblijf geniet(en), om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene(n) zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

2. Voorwerp van het beroep

Verzoekster verwijst in de titel van haar verzoekschrift naar een inreisverbod van drie jaar, terwijl zij verder in het verzoekschrift als reden van de beslissing enkel gewaagt van een bevel om het grondgebied te verlaten (de bijlage 13). Ook de inventaris van de stukken bij het verzoekschrift vermeldt enkel een bevel om het grondgebied te verlaten.

Er wordt bij de behandeling van het beroep dan ook van uitgegaan dat het beroep enkel gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 2 februari 2023 en dat de verwijzing naar een inreisverbod van drie jaar een materiële vergissing betreft.

2. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat zij uiteenzet als volgt:

“- Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 op de motivering van administratieve handelingen;

- Schending van artikel 7 en 61 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

- Schending van de algemene beginselen van bestuursrecht en in het bijzonder die van behoorlijk bestuur, die van redelijkheid en van het algemene beginsel volgens hetwelk het bestuursorgaan verplicht is te oordelen met kennisneming van alle elementen van de zaak;

VII. Discussie op de achtergrond

Dat de aanvrager meent dat de wederpartij de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 op de motivering van administratieve handelingen schendt,

De genoemde artikelen vereisen niet alleen een afdoende motivering, maar vooral een nauwkeurige aanduiding in de akte van de feitelijke en juridische omstandigheden waarop de beslissing is gebaseerd...”;

Dat deze vereiste van deugdelijke motivering van bestuurshandelingen vaste rechtspraak is, zowel op het niveau van de Raad van State als op het niveau van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Zo bestraffen deze twee instellingen systematisch elke administratieve handeling, wanneer ze toegeven dat "... de motivering van de bestreden beslissing abstract en stereotiep is en geen enkele aandacht schenkt aan de specifieke omstandigheden van de zaak (C.E., arrest nr. 105.432 van de 9.04.2002 A. 118.928/4930 en 118.928/4933, blz. 3)

Dat elk gebrek aan motivering onvermijdelijk leidt tot een dubbele overtreding van de kant van de wederpartij, niet alleen bepalingen van de artikelen 2 en 3 van voornoemde wet, maar ook van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur waarnaar in de middelen wordt verwezen.

Dat het bestuursorgaan in die zin steeds zijn beslissingen moet nemen met inachtneming van alle relevante feitelijke en juridische elementen die ter beoordeling worden voorgelegd, en dit met name door het voorzichtigheidsbeginsel strikt te eerbiedigen volgens hetwelk een volledig onderzoek, serieus, er moet een concreet, loyaal en aandachtig onderzoek worden ingesteld naar alle omstandigheden van het geval;

Overwegende dat de wederpartij het bevel om het grondgebied te verlaten rechtvaardigt op grond van artikel 7, eerste lid, 2° en 3° van de wet van 15/12/1980 voormeld;

Dat genoemd artikel 7 van de wet van 15/12/1980 slechts een maatregel van bestuurlijke politie is die de administratieve autoriteiten niet opwerpen als een heilig beginsel van blinde, systematische en automatische toepassing.

Dat dus moet worden toegegeven dat de wederpartij haar beslissing onvoldoende motiveert door zich te beperken tot principiële verklaringen en stereotypen als "de vreemdeling die is vrijgesteld van een visum blijft in het Koninkrijk langer dan de maximale duur van 90 dagen per periode van 180 dagen waarin is voorzien" in artikel 6 van de wet, of niet kan aantonen dat deze termijn niet is overschreden..."

Dat uw rechtbank in een gelijkaardige zaak oordeelde dat "... artikel 7 van de wet van 15 december 1980, dat het bevel om het grondgebied te verlaten, toestaat aan een vreemdeling die illegaal op het Belgische grondgebied verblijft, geen verplichting is en niet mag automatisch en onder alle omstandigheden als bindend geïnterpreteerd.

In het geval dat de vreemdeling illegaal op het grondgebied verblijft, kan het onregelmatige karakter van het verblijf op zichzelf dus niet volstaan om het uitvaardigen van een bevel om het grondgebied te verlaten te rechtvaardigen zonder rekening te houden met andere factoren;

Hieruit volgt dat de verweerder ter zake niet een zekere beoordelingsvrijheid wordt ontnomen". RvV nr. 215 382 van 18 januari 2019, p. 6-7;

De motivering van het bestreden besluit is dus ontoereikend."

3.2. Wat de ingeroepen schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden vastgesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr.164.298).

De Raad merkt op dat de bestreden beslissing gesteund is op artikel 7, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet, waarbij *in concreto* wordt vastgesteld dat de verzoekster langer op het grondgebied verblijft dan de maximale termijn van 90 dagen op een periode van 180 dagen zoals voorzien in de Uitvoeringsovereenkomst van Schengen. Waar verzoekster betoogt dat er geen verplichting is om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven, bepaalt artikel 7, eerste lid, van de vreemdelingenwet dat in het *in casu* voorziene geval, de minister of zijn gemachtigde, een bevel om het grondgebied te verlaten moet afgeven. De vaststelling dat verzoekster zich bevindt in het in artikel 7, eerste lid, 2°, bedoelde geval, vormt dan ook een afdoende en draagkrachtige motivering.

Verzoekende partij betwist niet dat zij langer dan 90 dagen in het Rijk te verblijft. In dat geval moet de verwerende partij in beginsel overgaan tot het treffen van een verwijderingsmaatregel, zoals *in casu* de bestreden beslissing. Verzoekster voert geen concrete elementen aan waarmee de verwerende partij rekening had moeten houden en die haar hadden kunnen doen afzien van het nemen van de bestreden beslissing.

Waar verzoekster in de hoofding van haar middel verwijst naar artikel 61 van de vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat deze bepaling betrekking heeft op het bewijzen van voldoende bestaansmiddelen in het kader van een machtiging tot verblijf als student. De Raad ziet niet in op welke wijze dit artikel betrekking heeft op de huidige zaak. Verzoekster zet ook niet uiteen op welke wijze de bestreden beslissing deze bepaling schendt.

Het middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juni tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT